

Trapsavecký oheň číslo čtyřiačtyřicet

Napsal uživatel Belmondo
Úterý, 05 Červen 2018 09:27

Vyhlášením výsledků a předáním cen na slavnostním ohni v České Kanadě vyvrcholil letošní ročník trapské literární soutěže **Trapsavec**. A jako tradičně obohatil trapské literární počiny o několik velmi zajímavých dílek. Poprvé si hlavní cenu

Zlatého Trapsavce

odvezl slovenský autor. Celá akce tradičně přinesla sobotní odpolední představování knih a sbírek trapsaveckých autorů, které spatřily světlo světa za poslední rok, nechyběl seminář s porotou, Trapsavytí na kterém zahráli

Choroši

. Večerní oheň přinesl předávání cen po přednesu všech vítězných prací. Kompletní výsledky, ale i elektronickou verzi sborníku vítězných příspěvků, stejně jako všechny příspěvky tohoto ročníku najdete na webových stránkách Trapsavce:

www.trapsavec.cz

Fotky si můžete prohlédnout zde:

http://vandracky.rajce.idnes.cz/44_TRAPSAVECKY_OHEN_24_-_27_kvetna_2018/

A jako ochutnávku vám přinášíme vítězného Zlatého Trapsavce 2018 a povídku, která se umístila na stupních vítězů.

Glumova pieseň úplnku

zabudol som
na chuť chleba
vo vysokých horách
na kropaje lupeňov
na búrku čo trhá
vlčí mak
na dávne spojenia
v chatrčiach studených
na prahoch ktorých
zahynul dážď
na kafe
v hrnčekoch zubatých
s motívom házenek
zaliate po okraj
na dve lyžičky cukru
pre dobrých priateľov
a štamprlík do seba
aby neprišiel strach
že za oknom s muchami
pobieha smutný pán Onegin
a naše básne
naše básne
čisté a úprimné
tak ako umakart

vravia, že popolník smrti
má stále čas
na útržky ohňov
v meandroch pamäti
z falošnej ražnej
nám stúpa pot
ráno zas do piecky
priložím kamenie
a smútok uložím
do štyroch stien **Zlatý Trapsavec 2018**

Peter Joko Jokl, Prievidza První třída

„Mi chcete rozbít tonometr? Takhle vysokej tlak mi jeho stupnice ještě neukázala!“
Vladislav se zatvářil spokojeně. Vždy byl rád, když mohl ovládnout nějaký ten žebříček.
„Jestli se sebou něco neuděláte, tak se čtyřicítky nedožijete.“

Vladislav se rozmrkal. Jeho oční víčka dokázalo zastavit až stažení kůže hluboce vzad – až se mu jeho odstávající ušní plachty málem dotkly za týlem hlavy. V levém oku se mu zobrazil velký tučný otazník, v pravém roztrášený vykřičník. Vždy se těšil na svůj utěšený, blahobytný důchod, až konečně bude mít čas užívat si svého obřího kapitálu. A teď ho tu straší smrtí před vrcholem kariery?

„Myslím to vážně. Musíte vypnout. Jít do přírody. Žádné čas, žádný lidi, žádnéj telefon. Jen vy, stromy a pohyb na čerstvym vzduchu“, naléhala doktorka.

„Radíme, na víkend vás potřebuji. Vyjedeme si do přírody.“

„Dobře, pane. Máte na mysli lázeňský pobyt?“

„Nikoliv, Radíme. Představuji si nějaký park. Jen stromy, tráva, jeleni a zajíci.“

„Jeleni ale v Borském parku neběhají, pane! Jen snad divoká prasata, psali o tom v novinách.“

„Když říkám park, chci šampióna mezi parky. Ne nějaký přihloupý Borský park, kde kolem mě budou pobíhat upocení a páchnoucí lidé v elastickém oblečení.“

„Omlouvám se, pane. Snad tedy jeden z našich národních parků?“

„Jaké to jsou, Radíme?“

„Tak například Šumava nebo Krkonoše, pane.“

„Šumava, Krkonoše. Tam jezdí na dovolenou moje uklízečka a kuchařka. Nemáme nějaký mezinárodní park?“

„Slyšel jsem něco o Českosaském Švýcarsku, pane.“

„Výborně! V sobotu nás tam odvezete. A pozor! Nepřeji si žádné telefony, žádné e-maily.“

Cesta na sever byla dlouhá. U Berouna vysypanej nákladřák s pískem, Praha ucpaná, Ústí samej (pravděpodobně infekční) chodec. I tak to ale vypadalo na pěkný den.

„Předpověď počasí pro dnešek je výtečná, blahopřeji pane.“

„Díky Radíme.“

„Budete chtít poobědvat dříve než dojedeme na místo?“

„Rád bych se napřed pořádně prošel. Zajistil jste mapu?“

„Zajisté, pane. Je již připravená ve Vašich deskách.“

„Dobrá práce, Radíme.“

Vladislav na svém špičatém nose narazil brýle blíže k očím. Přísným pohledem si oskenoval mapu a vyřkl závěr:

„Nezajímá mě nic druhořadého. Líbí se mi tato oblast.“

Radim si nepostěžoval, že za sebe při řízení nevidí, a pátral po výsledku rozhodnutí otázkou:

„Jak se jmenuje ona oblast, pane?“

„1. zóna eN Pé. Očekávám, že to bude něco jako 1. třída v dopravních prostředcích. Nemám chuť vrážet do montérek a tepláků.“

„Výtečná volba pane,“ pochválil řidič svého šéfa a natočil hlavu doleva, aby mu nebylo ve zpětném zrcátku vidět do očí, které vzápětí obrátil v sloup. Pokusil se změnit názor šéfa neuváženě: „Jen tam zřejmě nenajdeme žádnou turistickou cestou. A těžko soudit, zda objevíme alespoň jakousi vyšlapanou pěšinku“.

„Radíme, nehodlám klást svá chodidla do ortopedicky zneuctěných míst. Chci jít svou vlastní neprošlapanou cestou.“

Vladislav zkrátka neměnil svá stanoviska. Naopak se při zavěření strachu zatvrdil. Snad proto po zaparkování auta vyrazil co nejméně schůdným terénem do co neprudšího kopce. Vladislav byl opravdu tvrdák. Škrábat se vzhůru a proplétat se spleitou sítí roklí vydržel až do večerních hodin. A to nezahlédl ani jednoho jelena ani zajíce. Ve svém tempu si snad nevšimnul ani těch stromů.

„Pane, nerad Vám pronáším negativní prognózy, ale řekl bych, že jsme zabloudili.“

„Ocenil bych, kdybyste mi alespoň jednou předal informaci, kterou bych již hodnou dobu nepredikoval sám!“

„Omlouvám se, pane.“

„Dobře Radíme, vyved'te nás k automobilu.“

„Těší mě Vaše důvěra, ale já nevím kudy.“

„Radíme! Dobře, povoluj mi vést nás zpět po cestě, kterou jsme sem přišli.“

„Pane, obávám se, že ani toto nedokážu.“

„Chcete mi říct, že jsme opravdu zabloudili?“

„Ano pane, máte vynikající schopnost predikce!“

„Radíme, pevně doufám, že jste vybaven pro případ nouze!“

„Jestli myslíte telefon, tak ten jsem na Váš příkaz zanechal v automobilu.“

„Ano ano, to je v pořádku. Navrhuji se tedy ubytovat.“

„Kde, pane?“

„Někde poblíž samozřejmě, když se nemůžeme transportovat automobilem! Postačí zařízení běžné kvality.“

„Já ale netuším, jak nalézt jakýkoliv hotel, pane!“

„Nechte už toho, nemohu se rozčilovat!“

„Pane, toto nikam nevede. Pojd'me jednoduše dolů, někam dojít musíme. Použil bych tuto mezeru mezi skalami.“

Radim měl radost, že dokázal převzít velení a sebevědomí mu vzrostlo i tím, že slézali průrvou, kterou evidentně někdo využíval. Kořeny stromů byly obnažené, jak se jich kdosi byl zvyklý chytat. I oni se jich museli často přidržet, aby se nezřítily dolů. Ten kdosi byl ale pravděpodobně o dost šikovnější, protože netušili, co dělat se slizkým skalním prahem, který následoval.

„Radíme, to neslezeme.“

„Pane, nemáme jinou možnost. Brzy bude úplná tma.“

„Dobře, skočíme.“

Vladislav i Radim dopadli měkce do mokrého mechu. Brzy začali řešit podobný problém, avšak tentokrát o několik desítek metrů větší.

„Pane, vzdávám se vánočních prémieí.“

Trapsavecký oheň číslo čtyřiačtyřicet

Napsal uživatel Belmondo
Úterý, 05 Červen 2018 09:27

„Myslíte i osobního ohodnocení, Radime?! Co to zase je?“

„Jsme na obří skále. Toto neslezeme ani nesekočíme, zpátky asi také po tmě těžko vylezeme.“

„Radime, zbývá poslední možnost - Brainstorming.“

„Lano!“ „Padák!“ „Vrtulník!“ „Žebřík!“ „Výtah“ „Štola!“ „Dynamit!“ „Teleport!“ „Televize!“

„Pohovka!“

„Radime, je to jasné, musíme zde přespát.“

„Dobrá pane, porozhlédnu se po okolí. Zdá se, že zde lze jít dál. Je tu něco jako dlouhý úzký balkon.“

„Ó pane, následujte mě, něco jsem našel. Jsou tu jakási lůžka, lavice a uprostřed evidentně místo pro grilování! A hlavně,“ vyvodil Radim hýbáním ruky líbezný zvuk pohybujeících se dřívěk v papírové krabičce, „nechybí zde zápalky, značné množství topiva a několik konzerv jídla!

„Výborně Radime! Vidíte, jaké jsem opět učinil moudré rozhodnutí? Jak je chytré vystříhat se nekvality a průměrnosti? Tomu říkám perfektně připravená nouzová místa pro záchranu našich drahých životů! Myslíte si, že by toto manažeři parku budovali pro nějaké bezvýznamné hosty? Kdepak, toto jistě v nějakých ubohých 2. zónách nenajdete. Zkrátka: Když cestovat, tak jedine první třídou!“

Radim během přednášky svého pána netrpělivě připravil rovnou čtyři konzervy na lavici k ohništi a pak začal kroužit po campu a čím dál tím víc se vším třískal.

„Zase tak perfektně připravené to tu nemají,“ začal svému pánovi oponovat, „nemůžu najít ani jeden papír nebo jakýkoliv jiný podpalovač. Ale co, sníme to studené, oheň vyřešíme později,“ vrazil Radim svůj pěstěný nehet pod očko konzervy a serval víčko. Málem si přiložil k ústům hned první plechovku, ale překvapený pohled svého pána ho zarazil. Přenechal svou voňavou nádobu pánovi a chopil se druhého gulášku.

Vladislav se tvářil spokojeně. „Radime, něco tak dobrého jsem snad ještě nejedl. Když už tu tak spolu neandrtálsky hodujeme, co kdybyste mi říkal Vladislave?“

„Proč ne, klidně si můžeme tykat,“ olíznul se Radim.

„Tak to ne Radime, budeme si vykat! Ale říkejte mi Vladislave.“

Když snědli každý své dvě konzervy, vrátili se od společenských problémů k problémům s teplem. Citelně se ochladilo a jejich propoceny oblečení a hlavě úplně mokré nohy toužili po ohni. Radim na sebe naházal několik co možná nejtenčích polen a začal pod nimi zběsile škrtat sirky. Vůně síry je ještě víc rozdráždila. Oheň ale neměl šanci.

„Pane – teda Vladislave, nemáte u sebe nějaký papír? Alespoň kousek?“

„Radime mám, ale ten nemůžeme použít.“

„Panebože proč?“

„Byl by to proklatě drahý oheň, nosím u sebe pouze své cenné papíry.“

„Jak hodně cenné?“

„Nejlevnější jsou akcie v hodnotě nejméně milion korun!“

Radim se odmlčel. Zadumané ticho brzy přetl drkot zubů dvou párů čelistí.

„Dobře, milion mě nevytrhne,“ procedil skrz vibrující zuby Vladislav.

Radimovi se kromě ledových končetin objevil na zádech ještě studený pot. Milion korun chytnul hned na první sirku. Bohužel ale moc tepla neudělal. V polenech to ani jednou neprasklo.

Vladislav zvětšil svou teplosměnnou plochu o asi 10 procent vykulením svých očních bulv.

„Radime, to snad ne! Dejte sem ty sirky!“ začalo plápolat nyní už 10 melounů. Marně. Vladislav začal vypadat jinak. Šlo do tuhého.

„Vladislave, obávám se, že jeden papír ta polena nerozhoří. Musíme tomu zatopit víc.“

Trapsavecký oheň číslo čtyřiačtyřicet

Napsal uživatel Belmondo
Úterý, 05 Červen 2018 09:27

„Mně je to už fuk. Tady je všechno, co mám.“

Vůně praskajícího dřeva a mihotavé světlo naplnily skalní příbytek hřejivou atmosférou.

„Radíme, víš co, tykejme si...“ **1.místo próza nad 23 let**

Radek Kačer Kottner, Plzeň